

Grata la nit compláu,
nit qu' al amor convida.

Mes ¡ay! quan la parella
sols goig té al seu entorn,
del dos fereix l' orella
la ronca véu d' un córn.

De ferros que dringna,
trotar de caball,
cridoria de gossos
y humans escandalls

llunyanas
las notas,
fent totes
burgit,
de sopte,
con venen,
sorprenen
la nit.

Goig de la Comtesa ¡adeu!
¡Adéu! goig del juglar...
¡Mala ratxa de néu
vé llur goig á glassar!

N' es el Comte qu' arriba
ab sa gent de cassera...
Ella al castell s' esquivá,
l' altre cap la drassera.

Quant la Comtesa assenta
son péu en el portal,
ja 'n ou sa confidenta
cridantla ab sobressalt:

«Per 'quí, per 'quí senyora,
que 'l Comte j' ha arribat
y, no contantvos fora,
á vostra cambra á entrat.

«Porta pressa 'l senyor
per dirvos sas fassanyas.
N' ha fet cassa major:
el Comte porta banyas.

VAT-ESCRUPULÓS.

RÁPIDA

A LA MEVA SOGRA.

Molt respectable senyora *seva*: Voldria ferme el favor de dirme perque Deu m' ha fet tan desgraciat? Encare no m' ha castigat prou donantme una dona com la qu' aguanto y dos noys xatos y una noya ab orelles dobles, que per mes castich hagi de suportá las *perreries* de vosté. Per quina rahó cada mati tinch de llevarme á las sis y ferlosshi lo xocolate, portalsi al llit y despres rentá las xicras, per quin motiu haig d' aná á plassa, tinch de fé 'ls llits, haig de bressolar las criaturas y li haig de rentá la cara á vosté y cambiarli la camisa quant la té bruta (que sempre la 'n porta).

Ab una paraula perque se m' han de posar la dona 'ls pantalons y vosté 'ls calsotets perque no m' ho deya que farian tot aixó y ademés qu' hasta 'm tirarian trastos pel cap que jo no m' haguera casat may. En fi vol permetrem l' obsequi de ferli una súplica? aquí vá: seria tan amable que 's volgués pendre d' una toma tot un litro de salfumant que jo de bona gana li compraria y d' aconsellá á la seva *respectable* filla que fes igual que á las horas jo estaria al cel ¡¡Deu m' ajudi!!

MR. JOSOM.

LAS ANGUNIAS D' UN CASAT DE NOU

Molt jovenet me trobaba
sens' pares amb qui abrassarme,
y altra recurs no 'm quedaba
per mes que 'l ferho 'm racaba,
que buscar dona y casarme.

Casemse, donchs, ja está dit;
ja no vaig pensá res mes,
y encar que poch atrexit,
per fi, vaig quedar promés.

Gastant ben pocas rahons,
molt prompte caigui al parany
puig que nostras relacions,
desprovistas de petons,
s' acabaren al mitj any.

Ara no 't faltará res,
'm deya jo, satisfet,
tindrás dona á qui estimá,
que 't cusirá y planxará,
y sempre 't farà anar net.

Mes vaig ben esguerrá 'l marro:
¡Quina dona mes fatal!
Tot lo dia fa 'l bagarro,
y si 'm veu fumá un cigarro
ja mira si es de mitj ral.

Es clá; com que ella no 'n guanya,
de sis y mitj vol que 'l fumi,
y á voltas, aixis amb manya,
'm clava alguna castanya,
perque tampoch vol qu' ensumi.

Si un dia per carambola
al teatro vull anar,
¡no m' arma poca tabola!
y despres que molt m' amola
no vol obrirme al tornar.

Vesten á passá la nit
pe 'ls carrers; pensanthi peno,
que 'l que 'm té més aburrit,
es pensar qu' ella es al llit
y jo estich fent de sereno.

¡No 'ls hi sembla que vaig bé?
¡Qui amb tot aixó no s' irrita?
Es dir, jo pago el llogué,
tinch d' aná á dormi 'l carré...
y un altro s' en aprofita.

En sent clar, amb ma catxasa
vaig á casa desseguit